

Homo hungaricus

*Élünk hát, istenem!
Éldegélünk — elcsorgó vízfolyás.
A tavak, tócsák, tocsogók között
föltrepedt föld-sors . . . Mi várhatna más!*

*Felnyüszítünk, mint dögszagú
ázott kutya az égzengésben,
s fennakadunk a karón és a kórón
észrevétlen.*

*A döbbszent városokban
a munkaerő züllik, egyre sápad:
izzadság-fillérednek mára
„Kolbász kifűjt!” az ára.*

*Talán a búzamezők! De
laponként hull az szét — tarlóival,
s a rendszert rend szerint szidó szántóvető
kínjában — kihal.*

*A hivatalokban
csakúgy hemzseg a sok adóalany;
s hogy mit fizetnek meg s vajon kinek —
sokáig nem marad talány.*

*A körorvosi rendelőkben
fürtökben lógnak ki a betegek.
Kényszerzubbonyba dől az asszisztenső,
a doktor — kórházban,
a nővér meg táppénzre ment.*

*Feldobta talpait a doktor . . . Hadd üvöltsem:
mi lesz veled, homo hungaricus?*

*Olcsó
kényszervágáskor felnyüzsög a pondró,
s már hogy izeg-mozog tízmilliónyi hús!*

Kockagolyó

*Magamhoz vettem egy kockagolyót.
A csücskeit csak belégyömöszöltem,
s már kész is volt. Csiki-csuki. (Különben
a zsibpiacon csentem, olcsó volt.)*

*Hipp-hopp — ellopták a kockagolyót . . .
Csak néztem. Némán álltam ott. Dühödten.
Egy légy szállt arra — rácsaptam. Megöltem.
Aztán a legyek se . . . Szétrobbanok!*

*Szereznem kell egy pótkockagolyót.
A csücskeit csak ki-be gyömöszölném:
csiki-csuki, tik-tak . . . Ne légy laza;*

*e fura idomot én meggyötörném!
Ott játszadoznék hétnapra valót,
s középpontjában eltűnnék. Haza.*

Életfogytiglanig

*Hol már a döghalak
is elhullnak és tétlen rajzanak
lefelé,*

*mélyen tanyáz
tenger szívemben minden elmúlás.*

Mert mély örvény az élő ihleté.

*A szomjú láz
kietlensége mégis magaláz:
életfogytiglanig
csak tátogás és néma ordítás*

a végítéletért.